

Arrest

nr. 155 255 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X
Beiden handelend in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 10 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. BRION verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2009 dient eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9~~ter~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 1 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 december 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9~~bis~~ van de vreemdelingenwet en met toepassing van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet. Op 5 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om medische redenen ongegrond wordt verklaard en op 1 augustus 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om humanitaire redenen onontvankelijk wordt verklaard. De gemachtigde beslist tevens opnieuw tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 augustus 2012 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet. Op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 107 740 van 31 juli 2013 de afstand van het geding vaststelt.

Op 5 augustus 2012 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet. Op 17 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Op 5 september 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9~~bis~~ van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt geactualiseerd op 12 november 2012 en op 13 december 2012.

Op 10 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 1 februari 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.09.2012 werd ingediend en op datum van 12.11.2012 en 13.12.2012 werd aangevuld door :

*A., B.
geboren te Ajval i op (...)1974*

en echtgenote

*B., N.
geboren te Marec op (...)1979*

wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen

*A., A.
geboren te Pristina op (...)2002*

*A., L.
geboren te Pristina op (...)2004*

*A., B.
geboren te Sint-Niklaas op (...)2010*

*nationaliteit: Kosovo
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9~~bis~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van '15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene dé aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op hun verblijf in België sinds 2009 en stellen dat hun belangen zich intussen integraal in België bevinden. Echter hebben deze elementen betrekking op de gegrondheid en worden ze in deze fase niet behandeld. "Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen; Sinds .01.09.2012 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen schaden door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat de heer B.A. een arbeidsovereenkomst voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar hij niet de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

De elementen van Integratie, de duur van hun verblijf, hun kennis van het Nederlands, hun sociale banden en hun werkbereidheid, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld, De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.."

Op 10 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, aan verzoekers ter kennis gebracht op 1 februari 2013. Dit is de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van LM, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., B. geboren te Ajvali op (...)1974, nationaliteit Kosovo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland.. Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1°hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig en een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2012, aan betrokkene betekend op 23.08.2012

Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2012, aan betrokkene betekend op 23.08.2012”

En

“In uitvoering van de beslissing van LM, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B., N. geboren te Marec op (...)1979, nationaliteit Kosovo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten ;

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

de minderjarige kinderen A., A. (geboren te Pristina op (...)2002), A., L. (geboren te Pristina op (...)2004) en A., B. (geboren te Sint-Niklaas op (...)2010), dienen hun moeder te volgen.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1°hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2012, aan betrokkene betekend op 23.08.2012

Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2012, aan betrokkene betekend op 23.08.2012”

Op 10 september 2014 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 7 november 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 148 229 van 22 juni 2012 de beslissing van de commissaris-generaal bevestigt.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod aanvechten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij

uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de twee andere bestreden beslissingen, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod kaduuk worden.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd dat er 'samenhang' tussen de beslissingen zou bestaan door het loutere feit dat een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 is aangevoerd tegen de inreisverboden. In tegenstelling tot het betoog van verzoekers leidt de aangevoerde schending ook niet tot de conclusie dat er enige samenhang zou bestaan tussen de inreisverboden en de beslissing die werd genomen ingevolge de aanvraag.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9*bis*, 39/70 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Overwegende dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar herhaalde vaste rechtspraak aangeeft dat de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 gelijkaardig minstens gelijkwaardig is aan deze voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijk, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de facto DVZ zich ertoe beperkt te stellen dat de elementen van integratie, het schoolgaan van de kinderen en het feit dat eerste verzoeker een werkaanbod heeft enkel en alleen betrekking hebben op de fase van de gegrondheid, zonder enige verdere motivering.

Dat verzoekers nochtans menen dat het wel degelijk elementen zijn die bij de ontvankelijkheid van hun aanvraag horen. Dat een motivering die enkel zegt dat dat niet het geval is niet afdoende is.

Dat verzoekers bovendien dienen vast te stellen, dat alhoewel zij melding maakten van de ernstige ziekte van hun dochtertje als element van zowel ontvankelijkheid als gegrondheid, dit volkomen buiten beschouwing wordt gelaten door DVZ.

Dat de motivering van DVZ dan ook niet afdoende is nu zo'n belangrijk element klaarblijkelijk zelfs niet in overweging werd genomen.

Dat verzoekers dan ook menen dat zij terecht opkomen tegen het feit dat hun aanvraag strekkende tot regularisatie onontvankelijk werd verklaard.

Dat verzoekers ook menen dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden wordt, nu DVZ meent dat zij in voorkomend geval een aanvraag op grond van art.9.2 in kunnen dienen, terwijl niet nagegaan wordt welke de impact is van een tijdelijke verwijdering op dit gezin.

Dat het feit dat zij niet ingingen op een eerder bevel, afgeleverd in het kader van de 9ter aan vraag, waar daar zij tegen deze weigering - die dan nog gebaseerd is op foutieve technische redenen, zonder nazicht van de ernst van de aandoening (verstreken identiteitsbewijzen) - niet kan aanzien worden als zouden zij als ouders de belangen geschaad hebben van hun kinderen!

Dat verzoekers opkomen tegen een dergelijke appreciatie.

Dat het ten andere niet aan DVZ is zich in de plaats te stellen van ouders die het beste voorhebben met hun kinderen.

Dat onterecht aan eerste en tweede verzoeker verweten wordt dat zij de belangen van hun kinderen schaden.

Dat deze bewering kant noch wal raakt, en nergens op gebaseerd is.

Dat ten andere indien dit waar zou zijn - quod certe non - de Belgische Staat zelf in gebreke blijft nu dan de diensten van de Jeugdbescherming zouden moeten gecontacteerd worden om in te grijpen.

Dat dit aspect van de motivering dan ook totaal op een foutieve feitenvinding gebaseerd is.

Overwegende dat een normaal, voorzichtig en redelijk persoon gesteld in dengegeven situatie niet kan aannemen dat de verwerende partij, een administratieve overheid van het Rijk, de thans bestreden beslissing kon nemen wat getuigt van kennelijke onredelijkheid;"

Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden, in de zin van voormelde wetsbepaling, bestaan. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte dienstige gegevens worden hierbij in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient *in casu* te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers stellen in wezen dat zij niet akkoord gaan met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hen wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld. Ze benadrukken dat de elementen van integratie, schoolgaan van de kinderen en een werkaanbieding weldegelijk elementen zijn die bij de ontvankelijkheid van hun aanvraag horen. Met hun uiteenzetting tonen zij evenwel niet aan dat verweerder onterecht oordeelde dat de aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoekers een tijdlang in België verbleven en zich in die periode integreerden, dat de kinderen naar school gingen en dat er een werkaanbieding was impliceert immers niet dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerdens standpunt is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers duiden dat in bepaalde gevallen gegevens die worden aangevoerd ter onderbouwing van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf tevens toelaten te besluiten dat de aanvraag ontvankelijk is. Hun betoog leidt echter niet de conclusie dat verweerder *in casu* verkeerdelijk stelde dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te concluderen dat er een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bestaat.

Verzoekers stellen dat ze ook melding maakten van de ernstige ziekte van hun dochtertje en dit volkomen buiten beschouwing werd gelaten door verweerder in de bestreden beslissing.

Vooreerst merkt de Raad op dat noch in de aanvraag van 5 september 2012, noch in de aanvullende stukken die nadien zijn voorgelegd, de melding van een ernstige ziekte van hun dochtertje kan worden gelezen. Daargelaten of verzoekers dit element hebben opgeworpen stelt de Raad vast dat de wet uitdrukkelijk voorziet dat de medische elementen kunnen worden ingeroepen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de medische elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers menen dat verweerder de impact van een tijdelijke verwijdering op het gezin diende te onderzoeken, kunnen verzoekers niet worden gevolgd. De bewijslast ligt in principe bij de verzoekers. Verzoekers dienen bijgevolg de al dan niet schadelijke impact van een tijdelijke verwijdering aan te tonen zodat verweerder kan oordelen of de impact een buitengewone omstandigheid uitmaakt, al dan niet.

Verzoekers menen ook dat zij onterecht worden verweten de belangen van hun kinderen te schaden. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het aangehaalde element van het schoollopen van hun kinderen het volgende gemotiveerd: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen; Sinds .01.09.2012 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen schaden door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”* Verweerder oordeelt dat het schoollopen niet kan worden aanzien als een buitengewone omstandigheid omdat niet is aangetoond dat de kinderen geen scholing zouden kunnen verkrijgen in hun land van herkomst, noch is aangetoond dat de kinderen behoefte hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur dat niet te vinden is in het land van herkomst. Verzoekers betwisten dit motief niet. Daarnaast stelt verweerder vast dat de scholing van de kinderen plaats vond tijdens hun precair verblijf en sinds 1 september 2012 tijdens hun illegaal verblijf. Verzoekers nestelen zich aldus in illegaal verblijf wat de belangen van de kinderen schaadt. Verzoekers kunnen niet anders voorhouden.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Enige kennelijke appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle dienstige gegevens die verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerden ter staving van hun bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Verzoekers laten ten slotte na uiteen te zetten op welke wijze artikel 39/70 van de vreemdelingenwet door de eerste bestreden beslissing is geschonden.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN